

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobce: **E. S.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10

proti
žalovanému: **Krajská veterinární správa Státní veterinární správy pro Středočeský kraj**
sídlem Černoleská 1929, Benešov

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. S-SVS/2022/007295-S,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl v řízení o žádosti žalobce ze dne 31. 1. 2022 o poskytnutí informace vedeném pod sp. zn. S-SVS/2022/007295-S.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k soudu dne 13. 3. 2022, domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), kterou žalobce podal k žalovanému coby povinnému subjektu dne 31. 1. 2022.
2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou (k procesní legitimaci žalobce dále viz bod 11 rozsudku). Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci vyslovili souhlas – žalobce výslovně, žalovaný implicitně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
3. V žalobě žalobce uvedl, že mu žalovaný sice požadované informace dne 8. 2. 2022 poskytl; učinil tak však jen zčásti. Žalobcem požadovaný protokol o kontrole [kterou žalovaný provedl v rámci výkonu státního dozoru dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu] v rozsahu dvou stran byl obsáhle anonymizován tak, že řada údajů byla začerněna, aniž by žalovaný současně rozhodl o odmítnutí části žádosti. Žalobce dne 16. 2. 2022 podal k žalovanému stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak o této stížnosti Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy (dále jen „nadřízený orgán“) doposud nerozhodla.
4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že stížnost žalobce na postup při vyřizování žádosti o informace byla dne 17. 2. 2022 postoupena nadřízenému orgánu. Pokud žalobce tvrdí, že mu nebylo rozhodnutí o stížnosti doručeno, měl dle názoru žalovaného u soudu brojit proti nečinnosti nadřízeného orgánu, nikoliv proti nečinnosti žalovaného. Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutí nadřízeného orgánu ze dne 16. 3. 2022 o žalobcově stížnosti, jímž se žalovaný ve svém dalším postupu řídil, je součástí předkládaného správního spisu. Případná žaloba tedy měla směřovat proti tomuto rozhodnutí nadřízeného orgánu.
5. V replice žalobce předně uvedl, že mu žádné rozhodnutí nadřízeného orgánu o jeho stížnosti ze dne 16. 3. 2022 doručeno nebylo. Tato skutečnost je dle jeho názoru nicméně irelevantní, neboť i případně vyřízená stížnost – lhostejno jakým způsobem – nevedla k ukončení nečinnosti žalovaného. Žalovaný je tedy ve věci týkající se žalobcovy žádosti nadále nečinným, a žalovanému proto také v řízení o podané nečinnostní žalobě svědčí pasivní žalobní legitimace.
6. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce podal dne 31. 1. 2022 k žalovanému žádost o poskytnutí informace. Žalobce požadoval poskytnout kopii protokolu o kontrole chovu psa, kterou žalovaný provedl na základě podnětu žalobce k prošetření, zda nedochází ze strany chovatele k týrání zvířete, a tedy případnému protiprávnímu jednání dle zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat proti týrání“). Předtím žalovaný dne 28. 1. 2022 vyrozuměl žalobce o tom, že na základě jeho podnětu byla provedena kontrola chovu psa a že při kontrole nebylo zjištěno porušení zákona na ochranu zvířat proti týrání, jakož ani porušení zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů.

7. Dne 8. 2. 2022 žalovaný žalobci požadovaný protokol o kontrole ze dne 19. 1. 2022 poskytl, avšak toliko v anonymizované podobě. Žalovaný v protokolu anonymizoval např. údaje o číslu jednacím dokumentu, jména kontrolních pracovníků žalovaného, údaje o chovateli psa či bližší informace o údajně týraném zvířeti.
8. Dne 16. 2. 2022 podal žalovaný u žalovaného stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce namítal, že mu požadovaná informace byla poskytnuta částečně, aniž by bylo o odmítnutí zbytku žádosti vydáno rozhodnutí.
9. Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2022, č. j. SVS/2022/037660-G (které bylo vydáno teprve po doručení žaloby soudu; dále jen „rozhodnutí o stížnosti“), nadřízený orgán stížnost žalobce dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím zamítl. Nadřízený orgán vyhodnotil jako správný postup žalovaného, který žalobcem požadovaný protokol před poskytnutím žalobci anonymizoval v rozsahu osobních údajů. Současně nadřízený orgán dodal, že se *„přidrží výkladu, že k anonymizovaným částem úředních dokumentů dle účinné legislativy nelze přistupovat jako k dokumentům, které nebyly správním orgánem vydány zcela (...)“*. V daném případě tudíž nemělo být žalobcem postrádané rozhodnutí o odmítnutí části žádosti dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím vydáno.
10. Soud předně uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím zakotvuje v § 16a zvláštní právní úpravu ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) tohoto zákona slouží jako nástroj ochrany před úplnou nečinností povinného subjektu, tj. v situacích, v nichž povinný subjekt na podanou žádost o poskytnutí informace ve stanovené lhůtě vůbec nereaguje. Stížností dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím se lze domáhat ochrany i v případě žadatelem namítaného nedostatečného (neúplného) vyřízení žádosti, tedy v situaci, v níž mezi žadatelem a povinným subjektem vznikne spor o to, zda povinný subjekt žádost vyřídil v plném rozsahu. V tomto případě tedy jde vlastně o nesouhlas s poskytnutými informacemi (srov. FUREK, Adam. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*, C. H. Beck, Praha 2016, komentář k § 16a). Bezvýsledným vyčerpáním stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) zákona o svobodném přístupu k informacím jako prostředku ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) tak budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. proti povinnému subjektu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40, č. 3847/2019 Sb. NSS).
11. Protože žalobce nebyl se stížností u nadřízeného orgánu, který nečinnost žalovaného neshledal, úspěšný, konstatuje soud v rámci zkoumání podmínek řízení, že před podáním žaloby došlo ze strany žalobce k bezvýslednému vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.) – v opačném případě by soud musel před rozhodnutím o žalobě žalobce vyzvat k uplatnění takového prostředku a vyčkat dalšího postupu správních orgánů (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/2020, kterým byly výslovně překonány závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59, č. 3409/2016 Sb. NSS). Soud dodává, že není podstatná skutečnost, zda rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti bylo žalobci doručeno, či nikoliv, neboť – jak žalobce správně podotkl – podstatné je to, že uplatnění

stížnosti evidentně nevedlo k ukončení nečinnosti žalovaného. Součástí předloženého správního spisu je nicméně doručenska datové zprávy prokazující, že rozhodnutí o stížnosti ze dne 16. 3. 2022 bylo žalobci doručeno dne 18. 3. 2022.

12. Z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 18/2017 - 40 dále plyne, že potvrzení postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) téhož zákona není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace. Potvrzení postupu povinného subjektu není způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žadatele, a ten proto ani nemůže proti takovému rozhodnutí brojit žalobou dle § 65 s. ř. s. Na tomto místě proto soud uvádí, že se žalovaný mylí, uvádí-li ve vyjádření k žalobě, že žalobce měl žalobou brojit proti rozhodnutí nadřízeného orgánu, jímž byla zamítnuta žalobcova stížnost na postup při vyřizování žádosti. Žalovaný nemá pravdu ani tehdy, tvrdí-li, že žalobce, nebylo-li mu rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti doručeno, měl žalobou brojit proti nečinnosti nadřízeného orgánu. Jak je uvedeno shora, bezvýsledným uplatněním stížnosti dle § 16 odst. 1 písm. b) či c) zákona o svobodném přístupu k informacím jsou splněny podmínky pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti proti **povinnému subjektu**.
13. Soud nyní musí posoudit, zda žádost žalobce o informace byla vyřízena v plném rozsahu. Dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že „[p]okud povinný subjekt žádosti, *byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží* (důraz přidal soud).“ Žalobce je názoru, že žalovaný měl vydat rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, neboť požadovaný protokol o kontrole neposkytl žalobci v originální podobě, nýbrž po znečitelnění některých údajů, a že tak jeho žádosti zčásti nevyhověl. Nadřízený orgán (jehož závěry vyslovenými v rozhodnutí o stížnosti se žalovaný dle svých slov řídil) naopak postup žalovaného aproboval s tím, že v daném případě nebylo vydání rozhodnutí o odmítnutí části žádosti na místě. Názor správních orgánů je však chybný.
14. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, je nezbytné, aby povinný subjekt rozhodl o odmítnutí žádosti v části, ve které žadatelem požadované písemnosti anonymizuje. Případné negativní rozhodnutí žalovaného v této části může být pro žalobce titulem k přezkumu ve správním soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 11/2012 - 41). Totéž vyplývá i z odborné literatury: „Částečné odmítnutí přitom může spočívat buď v tom, že určitá informace nebude vydána jako celek (např. dokument obsahující utajované informace) nebo v tom, že v rámci informace (zde ve smyslu dokumentu) nebudou vydány pouze určité její části (např. při vydání kopie smlouvy budou anonymizovány osobní údaje nebo ty části, které obsahují obchodní tajemství). V obou situacích však povinný subjekt musí vydat rozhodnutí o odmítnutí části žádosti (byť by anonymizoval např. jen osobní údaje ve vydávaném dokumentu; srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 51/2009-106).“ (srov. FUREK, Adam. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*, C. H. Beck, Praha 2016, komentář k § 15). Naznačuje-li nadřízený orgán v rozhodnutí o stížnosti, že právní předpisy v případě „pouhé“ anonymizace dokumentů poskytovaných povinnými subjekty vydání rozhodnutí o odmítnutí části žádosti nevyžadují, uvádí soud, že žádná takováto *účinná legislativa* mu není známa.
15. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že žalovaný, který neposkytl žalobci protokol o kontrole v originální podobě (a neposkytl tedy žalobci požadované informace kompletně),

nevydal současně rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, které dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím v návaznosti na § 14 odst. 5 písm. c) téhož zákona byl povinen vydat ve lhůtě 15 dní od přijetí žádosti. Protože konec lhůty pro vydání rozhodnutí připadl na sobotu, byl posledním dnem lhůty následující pracovní den [§ 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů]. Lhůta k vydání rozhodnutí žalovanému tedy uplynula dne 17. 1. 2022. V době podání žaloby, tedy dne 13. 3. 2022 (a zjevně až doposud), rozhodnutí ve věci samé vydáno nebylo.

16. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba na ochranu proti nečinnosti je důvodná, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložil, aby v řízení o žádosti žalobce vydal rozhodnutí o části žádosti, k čemuž stanovil lhůtu 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí soud přihlédl k tomu, že zákon o svobodném přístupu k informacím počítá s patnáctidenní lhůtou pro poskytnutí informace [§ 14 odst. 5 písm. d)]. Lhůta 10 dní, která je dvoutřetinová oproti lhůtě zákonné, se soudu s ohledem na dosavadní průběh řízení jeví jako přiměřená.
17. Povinností žalovaného tedy bude rozhodnout (vyřídit) ve stanovené lhůtě o žádosti žalobce ze dne 31. 1. 2022 o poskytnutí informací, a to v části, ve které nebyly požadované informace dosud žalobci poskytnuty. Jedná se tedy o informace uvedené v žalobcem požadovaném protokolu, které žalovaný před poskytnutím protokolu žalobci znečitelnil. V této části tedy žalovaný o žádosti rozhodne buď pozitivním způsobem (informace žalobci poskytne), nebo negativním způsobem (vydá rozhodnutí o odmítnutí části žádosti podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Žalovaný tedy může splnit povinnost uloženou mu výrokem I tohoto rozsudku dvojím způsobem, přičemž záleží na jeho posouzení, pro který z těchto způsobů vyřízení žádosti jsou splněny zákonné podmínky. Touto otázkou se soud v tomto řízení nezabýval, neboť posuzoval pouze to, zda je žalovaný nečinný při vyřizování části žádosti o poskytnutí informací. Soudu nepřísluší předjímat, kterou z výše naznačených možností by měl žalovaný využít.
18. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 228 Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 8 228 Kč. Náklady zastoupení tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a dva paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Repliku soud jako účelný úkon právní služby nevyhodnotil, jelikož neobsahuje žádná nová pro věc klíčová tvrzení. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, patří mezi náklady zastoupení i náhrada daně, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, tj. 21 % z 6 800 Kč (1 428 Kč). Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Nesplní-li žalovaný povinnosti ve lhůtě uložené tímto rozsudkem dobrovolně, může se žalobce domáhat nařízení exekuce či soudního výkonu rozhodnutí.

Praha 21. července 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu